

[Aksel Larsen.]

dem til at indtræde i en forhandling om dets revision. De må jo alle fire være klar over, at det var på én gang hastværk og makværk, og de må være klar over, at også respekt for vælgernes mening kræver en sådan revision. Jeg synes, at regeringspartiet skulle tilslutte sig denne opfordring og indlede sådanne forhandlinger.

I øvrigt er det jo klart, at vi kan vente en betydelig forbedring af boligpolitikken, hvilket delvis kan klares gennem arbejdet med de tilbageværende love. Jeg takker statsministeren for bebudelsen af, at man vil søge oprettet en almindelig, offentlig boligfond, som vil få til opgave at finansiere mere og mere af det samfundsgavnlig boligbyggeri; det vil dels nedbringe lejen i nybyggeriet, dels stimulere obligationsmarkedet, og endelig vil det have som mål at gøre boligbyggeriets finansiering til et samfundsanliggende og ikke et rente- og spekulationsobjekt for privatkapitalen. At der er en god portion socialisme i noget sådant, skal ikke være nogen hemmelighed, men det kan jo højst forskrække nogle ganske få.

Der har under valgkampen været talt en del om, hvorvidt de offentlige budgetter burde have lov til at stige og i givet fald med hvor lidt. Folk med en mærkelig form for nationaløkonomisk indsigt — vi har haft et par repræsentanter af den slags oppe på talerstolen i dag — har talt og skrevet om, at de offentlige budgetter absolut ikke må stige med større procent fra år til år end produktionsstigningens procent. Lad mig hertil sige, at vækst i de offentlige udgifter vel ikke kan betragtes som et gode i sig selv, men at de, også om man finder områder, hvor der kan spares — og sådanne områder findes — naturligvis må stige og endda stige ret kraftigt, hvis staten og kommunerne skal løse de stadig mere mangfoldige opgaver, der påhviler dem. Midlerne hertil må skaffes gennem skatterne, og de, der har troet, at befolkningen i særlig grad yndede skattenægterpartier, har vel nu endelig lært nok til, at de kan tro om.

Det, befolkningen kan kræve, er at få ren besked om, hvad der er muligt og nødvendigt, samt at beskatningen sker efter evne, og at skattens mønt anvendes samfundsmæssig forsvarligt, herunder i høj grad til de nødvendige investeringer på

uddannelsens, socialtryghedens, boligbyggeriets, trafikvæsenets og andre områder. Det er vel i øvrigt klart for de fleste, at trods de stigninger, der er annonceret gennem finanslovsforslaget, er det et knebent budget, der er blevet forelagt folketinget, og at der sikkert må skaffes staten indtægter ud over, hvad finansministeren har kunnet budgettere med. Hertil kommer, at visse øjeblikkelige mindre skattereformer, såsom fordobling af lønmodtagerfradraget og muligvis — ja, det skal vi forhandle om i januar ved behandlingen af udskrivningsloven — en vis hævelse af den skattefri bundgrænse og af proportional-skattens overgrænse, kan begrænse statens skatteindkomster, og så må der findes udveje til at kompensere det manglende. Vi er naturligvis villige til at medvirke hertil. Dette være sagt med den tilføjelse, at det blev der ikke truffet nogen konkrete aftaler om mellem regeringen og os ved forhandlingerne, så hr. Poul Møller kan være forholdsvis rolig, men vi vil bestrebe os for det alligevel.

Det dokument, som man med et noget forkert udtryk kalder „protokollen“ fra forhandlingerne mellem socialdemokratiet og SF, er, som enhver ved, ikke i den forstand bindende, at det ligefrem forpligter regeringen og de to partier. Det er en forhandlingsskitse, der giver klarhed over, hvad de to partier har kunnet enes om at søge gennemført i tilfælde af regeringsdannelse, og givetvis vedstår vi alt, hvad vi i denne skitse har givet tilslutning til. Jeg har ikke her beskæftiget mig med alt, hvad der af indenrigspolitisk art er nævnt i det offentliggjorte dokument, hvilket heller ikke er nødvendigt, dokumentet taler jo for sig selv. Men jeg vil dog ud over det allerede sagte erindre om det punkt, hvori der tales om nødvendigheden af at føre en erhvervs-politik, der støtter samfundsmæssigt produktive investeringer, fremmer eksporten og sikrer en høj beskæftigelse i alle egne af landet. Betydningen af en sådan politik kan vanskeligt overvurderes.

Regeringens tilsagn om at støtte bestræbelser for afspænding gennem forhandlinger mellem øst og vest anser jeg for yderst værdifulde og positive. Der er mange tegn på, at den internationale politik er i skred henimod en sådan varig afspænding, hvilket ikke kan undgå at få indvirkninger på Dan-